

Diamantsliberen.

Roman af
Rosenthal-Bonin.

Paa Dansk ved
E. Reiffenstein-Sansen.

(Fortset.)

Man optog en Protokol over alt, hvad den gamle Dame havde sagt, og hun uanset den med Kammet Rebekka van der Meer, fødte Rebekka Elmeneich, dermed var forberedt til Ende.

"Det er jo mærkelige Ting," sagde Blomfist til sig selv, da han rejste borte til Hamborg. "Ved den sjældne maant hænger nu den gamle Kaptejn i Hæren, endvidere Samuel og Rebekka Elmeneich og endvidere en søn, som maaske er død paa samme Maade som den gamle Kaptejn."

"Det ligner ham forresten, den Hr. Blomfist, over for kvinder har han altid spillet Komedie, men denne Historie vil ellers blive slem nok for den gamle."

Med disse Tanker ankom Hr. Blomfist til Hamborg, hvor han, troet af Dames Anfrængelser, gik til Sengs.

17. Kapitel.

En smuk, mild Formiddag sad Gesine i Haven som saa ofte før og tankte paa den forsvundne Protege.

Hun havde skrevet til hende fra Hamborg — et kort Brev:

"Vi er lykkelig ankomne. Du Ratten har jeg rejst, om Dagen forhindrer den Halim mig i at skrive. Derfor kun disse faa Ord for at holde mit Korte. Jeg huster bestandig Deres Anvarsel mod den Sorte.

Deres taknemmelige
Paul Sivers."

Nu var der gaaet otte Dage, hendes der havde ikke ladet høre fra sig — men plejede ikke at skrive ret meget under sig. — Hun rejste og kom pludselig uden Anmeldelse. Det havde Gesine nu vænnet sig til.

Den sidste Rejse havde dog fyldt hende med Bekymring og fremkaldt bange Anstuelser i hende.

Denne angik ikke Noe, som hjalp hende med at rense Salat i Haven.

Hun overlod sin tykke Tilbeder Arbejde til alene og gik hen til sin Frosken.

"Var ikke saa bedrovet, Frosken," sagde hun opmuntrende. "Man maa ikke tro det værste — det vil sikkert alt gaa godt."

"Hvad mener Du egentlig med det?" spurgte Gesine og stirrede forskrækket paa hende.

"Jeg mener med den unge Mand; jeg lide ogsaa græde for ham."

"Hvorfor netop græde, Noe?"

"Hvis han skulde være druknet. Hvem kan sige, kan drukne, der er gaaet saa mange Skibe under."

"Hvorfor tror Du, at jeg sørger over den unge Mand?"

"Har jeg da talt meget med ham?" spurgte Gesine og blev rød.

"Ja, i hvert Fald mere end jeg taler med Klas i et halvt Aar."

Udbruddet viste sig ved Havelaagen.

Noe løb hen til ham og kom triumferende tilbage med et Brev til Frosken.

Hun kendte godt Haandskriften og trak i Brevet, da Frosken aabnede det. Trods sin Hintselse holdt hun sig skarpt Næse med sin Frosken, medens hun læste.

Gesine blev afvekslende rød og bleg. Brevet bragte ogsaa meget overraskende Efterretninger.

Det løb saaledes:

"Højstærede Frosken!

Jeg er reddet — Anna" brandte.

Jeg styrkede i Bandet, lad mig vente med en nærmere Forklaring.

Man saa meget, Ben Halim vilde myrde mig. Ved et Tilfælde havde jeg taget et Korbælte paa. Dette holdt mig over Vandet. En geligst Dame tog mig op og bragte mig i Dag i et beholden til Ostende. Jeg liber ingen Nød.

Jeg vender ikke mere tilbage til Rotterdam og Deres Fader, som vel har reddet sig, og jeg beller kun, at jeg dermed maa give Afkald paa at se og høre Dem og saane Deres elskovsige Deltagelse.

Men jeg vil prise mig lykkelig, naar

jeg ved, at Deres Tanker ogsaa drejer sig om mig i det skjulte.

Min Taknemmelighed og Højagtelse er uforandret, jeg seler dybere for Dem efter hvad der nu er sket.

Paul Sivers."

Gesine lod Haenderne synke ned i Stofdet. Hun gjen tog Ordene: "Efter hvad der nu er sket." "Hvad er da det frygtelige, som er sket?" "Anna" er brandt, Ben Halim har villet myrde ham — det er skrækkeligt, men mellem disse Linjer staar der mere — der ligger noget mellem ham og min Fader, noget, som han for min Skyld ikke vil skrive om. — "Anna" er brandt, nu fortaar jeg, hvad der blev lagt Planer til."

Gesine bøjede Hovedet og græd sagte. Lidt efter rejste hun sig og gik ind.

"Har Du ogsaa lagt Mærke til," spurgte Noeim, "at Frosken er græd?"

"Ja," svarede denne, "det kommer af det dumme Skriveri."

"Men ved det første Brev blev hun meget glad, der maa staa noget slem i dette," mente Noeim.

"Det kommer ikke os ved," svarede Noeim, "jeg er ikke nysgjerrig."

"Nej, naturligvis, Du seler aldrig Deltagelse for noget, Du har ikke noget tilovers for vor Frosken."

"Frosken er god," sagde Noeim, "men hvorfor har hun indladt sig med saadan en Fyr — den Slags Fødder bringer al Tid Pigerne i Ulykke."

"De kan ikke alle være lige saa tykke som Du," svarede Noeim.

"Det mente jeg heller ikke," brummede Noeim, "men hvilken Frosken vilde indlade sig paa et Kærlighedsforhold med en Bagabond?"

"Hvad ved Du om et Kærlighedsforhold?" spurgte Noeim. "Jeg tror slet ikke, der er Tale om et saadant."

"Jeg ved nok, hvad jeg ved. Det er netop et Kærlighedsforhold, saadan som de rig og fornemme har det."

"Saa skulde Du blot være Dig ad paa samme Maade; det er godt, at Du har sagt mig, at Du ved hvorledes sin Kærlighed er, nu vil vi ogsaa være fornemme, og saa skal Du for fremtiden være mindre paatrængende fortrolig — Fødder taler allerede om —"

"Fornemme?" sagde Noeim, "for at Du ogsaa skalde hyle ligesom Frosken."

"Hvad siger Fødder? At jeg vil gifte mig med Dig. — Det har jeg ogsaa i Sinde, naar jeg faar min Arvelod af Kaptejnen; men man har nylig fortalt mig at der paa Børsen gaar Nytte om, at Kaptejnens Sager slet ikke staa godt. Det tror jeg ikke paa, det vilde være skrækkeligt for os. Maaske er det i den Anledning, at Bagabonden skriver til Frosken."

"Nej!" raabte Noeim bestemt. "Det gjør han ikke, han ser ikke paa Penge, der maa være noget andet under det. Han vilde ikke lade Frosken gaa, fordi hun ikke havde Penge, saaledes som Du vil gjøre, naar Kaptejnen ikke efterlader os noget."

Samtalen blev afbrudt ved Kaptejnens pludselige Ankomst.

"Alt vel?" raabte han muntert til Frosken.

"Ja, Herre!" svarede begge og Kaptejnen gik ind til sin Datter.

Gesine stod i Stygge, hvorfor Kaptejnen ikke kunde se, at hun havde forgrædte Øjne.

"Jeg kommer noget senere end jeg egentlig havde tænkt," sagde van Heeren til sin Datter — "der er slet noget — "Anna" er brandt."

"Det ved jeg," svarede Gesine kort og alvorlig.

Kaptejnen saa op ved denne Tone, nu kom han ogsaa i Tanker om, at Gesine ikke som saadan havde ham velkommen.

"Det ved Du?" spurgte han overrasket. "Endnu ved ikke en Gang Bladen det. Fra hvem ved Du det?"

Gesine saa skarpt paa sin Fader.

"Fra Paul Sivers."

"Fra Paul Sivers?" stammede Kaptejnen blegende og forbløffet.

"Ja," svarede Datteren, idet hun saa mørkt paa sin Fader. "Det er ikke lykkelig Dig at myrde ham!"

Kaptejnen sprang som en Panther hen imod sin Datter.

"Ti!" raabte han tænderkærende. "Sig de Ord endnu en Gang og Du og jeg forlader ikke dette Værelse levende."

"Det var maaske det bedste," sagde Gesine koldblodigt.

Kaptejnen betragtede hende.

Over paa var der pludselig foregaaet med hans ellers saa blide og søjelige Datter.

Hun stod foran ham som en straffende Engel.

"Varn," sagde han med en Stemme, der endnu birrede af undertrykt Vrede

og Majeri. "vil Du staa op mod mig — vil Du agere Domme over for din Fader — det haaber jeg ikke — hvad jeg har gjort, var jeg nødt til at gjøre for at redde os. Hvad havde hans Liv at betyde? Han var en Landstryger, der kun fristede Løst og var Uger længere ved vor Spise og Drikke. Derfor jeg havde ham her — og jeg skal nok finde ham — vilde jeg slette ham ihjel, han tør ikke leve. Har Du nogen Interesse af ham, saa er det din Straf, at Du har forelsket Dig i en Bagabond. Hvad der forsvandt er passeret, er forretninger, som ikke vedrører Dig, og jeg vil ikke raade Dig til at søge at udforske det — — Hvor er det Menneske?" spurgte Kaptejnen, tilsyneladende rolig.

"Det siger jeg Dig ikke!" svarede Gesine. "Heldigvis saa langt herfra, at Du ikke kan naa ham."

Kaptejnen kastede et uhyggeligt Blik paa sin Datter.

Hun vilde sige noget, men tav og gik ud af Værelset.

18. Kapitel.

Hr. Blomfist stod i sit Hotel ved Alsterdam i Hamborg med en Hvacint i Haanden og saa ud over Alsteren, idet han eftertrykkeligt lugtede til Blomsten.

Rede paa Skjæne bølgede Strømmen af Menner, Skovpiger og Kvindfolk. Det hjemmefra Bandbasin laa mildt og blidt skinnende i den smukke Eftermiddag. En Mængde Dampbaade og andre Fartøjer tumlede sig paa Vandet.

"En smuk By — Hamborg," sagde Hr. Blomfist, medens han holdt Kassen under den Blomst, "smukt bygget, mange Penge, mange Skibe, god Spise — naar nu blot Paul Sivers var her, det vilde være den smukkeste By, den aller smukkeste, hvis jeg havde ham her."

Det bankede paa Døren.

Hr. Blomfist gik hen og aabnede den; en civilklædt Politibetjent traadte ind.

"Na, hvad har de saa faaet at vide?" spurgte Hollænderen.

"Med Damperen til Buenos Ayres var han ikke. Jeg har set Passagerlisten, der findes intet Navn Murrman, og Agenten sagde, at han nøje erindrede alle Passagererne, en Mand, som den betrykte, var ikke kommen om Bord."

"Det glæder mig," sagde Hr. Blomfist, "vil De være saa venlig at besørge et Brev for mig til Hr. Samuel Elmeneich, Neuer Wall?"

Betjenten svarede ja, og Hr. Blomfist gik hen til Bordet, hvor han skrev følgende Linjer:

"Højstærede Herre!

Vil De bevise mig den store Velvilje at tilstaa mig en Samtale endnu i Formiddag.

Med Højagtelse etc.

Blomfist."

"Dergis dette Brev til Hr. Samuel Elmeneich personlig; De vil saa et svar mundtlig eller skriftlig, og bring mig det tilbage her til. Saa haaber jeg, at jeg ikke skal gjøre Dem mere Ulejlighed."

Betjenten forstod, at det var ham en Vænt at tjene en saa berømt Opdager, og gik saa med Brevet.

Adressaten boede i Nærheden af Hotellet, det varede derfor ikke ret længe, før Betjenten var tilbage med et svar.

Hr. Elmeneich skrev med store tykke Bogstaver:

"— Endstjant jeg ikke kan tænke mig, hvad De endnu har at sige mig — vor Samtale for jels Dage siden var, saa vidt jeg kan indse, ubtømmende, saa vil jeg dog i Dverensstemmelse med min Trosforfættelse ikke afvise en Mand, der kommer langveis fra for at tale med mig. Jeg indbefatter Deres Besøg i Formiddag."

"Na," sagde Hr. Blomfist — "Du er et Pragtesempler af din Race, Samuel — men jeg tror ikke, vi er helt færdige endnu, heller ikke for dit Vedkommende."

Hr. Blomfist talte med Betjenten og lod ham gaa, hvorefter han begav sig til det lille Hus i Neuer Wall.

Han blev modtaget af Samuel Elmeneich i Privatboligen.

"Jeg har nu talt med Deres Fru Søster," sagde Hollænderen.

"Dg hun har fortalt Dem alt om sin Skændsel," svarede Hr. Elmeneich foragtligt.

"Ja, hun har fortalt mig alt om sin Lykke og Uheldighed. Af Skændsel har jeg ikke kunnet finde noget Spor."

"Det er Synsmaader," svarede Hr. Elmeneich.

"Ja, det er Synsmaader," gjentog Hr. Blomfist, "her konfessionelle og der humane — dog, det vil vi ikke strides om. Der er andre Ting, som ikke er Synsmaader. Som for Eksempel et Barns Forsvinden," sagde Hr. Blomfist med en egen Betoning.

"Hvad mener De med det?" spurgte Vanterien paafaldende ligegyldig.

Hollænderen saa gjenarbejdet paa den lille magre Mand.

"Jeg mener dermed et systematisk uoversat Bedrageri og retslig Svand mod Deres Søster, Fru Rebekka van Heeren."

"Deres Besøjer?" sagde Hr. Elmeneich kolbt.

"Den Slags forlanger jeg af Dem. Hvor er Dødsattesten for Deres Søsters Sø, som De bragte til Paris?"

Hr. Elmeneich trak den fastklemte Mund endnu mere sammen.

"Den behøver jeg ikke at give Dem." "Godt, saa skal jeg bevise Dem, at den Sø søt ikke er død, men at han ganske simpelt er udsat af Dem paakønsfordiepladen i Paris. — Her kan de læse denne Beskrivelse fra Politis præfektet i Paris."

"August — 1842."

"Et tyttalende Barn paa omtrent tre Aar, med en jodist Spænebog hos sig, hvori faar indskrevet: 'Hamborg, Rebekka Elmeneich, Samuel og Jaf Elmeneich,' er fundet paakonfordiepladsen Natten mellem den 3dje og 4de August. En Militærvagt vil have set en lille Mand hurtig hjerne sig fra Barnet."

"Efterforskninger var paa Grund af Hamburgs Brand uden Resultat. Barnet opgav sit Navn som Paul og noget, der lod som Sivers. — Dette Navn beholdt den lille. Han blev optaget i Karmeliterindernes Hjem."

"At Deres Fru Søster har stukket en Bønnebog til Barnet, kunde De naturligvis ikke vide, min Herre. De ser, hvorledes en højere Magt vaager over os, uden den vilde ogsaa alle vore Forretninger være ugyldige."

Samuel Elmeneich var bleven fuldstændig aftraad ved de første Ord af denne Meddelelse, men han havde dog hurtigt fat'et sig.

"Det forholder sig, som De siger, Barnet var os en stadigt Erindring om en frugtelig Skændsel, der var tilføjet vor Familie og den jodiste Menighed. — Manden forlod hende for en anden Kvinde's Skyld og udgav sig for død — derfor vilde jeg udslette det Minde om en Ulfstjelse i vor Familie. — Desværre gjorde hun Modstand, hvad der nøbte mig til at bruge Toang, noget, der ellers ikke ligger i min Natur."

"Kan De forsvare det, min Herre?" spurgte Hr. Blomfist.

"Ja, over for min Samvittighed kan jeg godt forsvare min Handlemåde."

"Men ikke over for Loven," vedblev Hr. Blomfist. Det er dog ikke min Hensigt at bringe en Mand, der, bortset fra denne store Vildderelse, ellers fortjener almindelig Agtelse i Forbindelse med Anklagemyndighederne. — De hylder en anden Moral end jeg. For Dem er det jodiste Lov, for mig det humane Rettesnoeren mine Handlinger. Det vedrører ikke denne Sag. Jeg har blot at udtale det Duse over for Dem, at De forhøjer Deres Søsters Pension, saa meget, at hun kan leve anstændigt; sels Hundrede Taler vil rimeligvis være nok dertil. Jeg ved, Hr. Elmeneich, at De som en meget fornuftig Mand vil gjøre dette. — Endvidere ønsker jeg, at De bidrager til, at vi finder den unge Mand, som De bragte til Paris."

"Da Tingene nu staa saaledes, vil jeg opfylde Deres Ønske," svarede Hr. Elmeneich.

"Lov mig det ved Deres Hre og Sælgelighed, som om jeg var en af Deres Trosfæller," sagde Hr. Blomfist indtrængende.

"J Løbet af de tyve Aar, som er gaaet siden den omtalte Begivenhed, er intet usandt Ord kommen over mine Læber, heller ikke over for Deres Trosfæller — som Sagerne nu er, finder jeg det i alles Interesse, at jeg oplyder Deres Ønske. Jeg vil helst udmåge Opdraget, endstjant jeg over for mine mange Venner staa fuldstændig reiserdygtig — andres Mening betyder jeg mig ikke om."

"Vi lever ikke i en gammel forbundsstat, og Loven spørger ikke, i hvilken Trosfællens, De har handlet," sagde Hr. Blomfist.

"Det ved jeg og derfor er jeg tungen til at handle efter Deres Vilje."

Hr. Elmeneich viste Tegn paa, at han ønskede Samtalen endt.

Hr. Blomfist tog derfor Afkald med et høfligt Gul.

"De Jøder," mumlede Hr. Blomfist, da han kom ud paa Gaden, "de er af Staal og Jern og atten hundrede Aar tilbage i deres Hælsler og Tankemaade."

Hr. Blomfist gik tilbage til Alstertaj'en og spadsere sig og ned ad den elegante Jungfernstieg.

(Fortsettes.)

Sig Din Bækkene at hun skal bruge
SANTA CLAUS SÆBE
for
Snipper og Manchetter

Ja, det er netop Stoffet,
min Hære Gut.

Fabrikeres kun af
N.K. FAIRBANK & CO. CHICAGO.

WEYMAN'S HVARFØR
Weyman's
Köpenhamns Snus
— BÄST? —

Det tillerker af den fineste bladrook som fins, och en onsgorsfull och ständigt tillagen vid dess tillverkande garanterar för dess kvalitet. Svart Snus, lika som fint vin, behöfver aldrig för att bli fullkomligt och för att förbygga alla oönskade verkningar vid dess brukande. Ar af färdig, praktisk och erfarenhet äro nödvändiga för att tillverka ett första klassens Svart Snus med främstgånge. Alla dessa villkor äro tillgodosedd vid tillverkandet af
Weymans Köpenhamns Snus.

Bidnesbyrd fra H. K. Halvorsen og Hustru,

denholdvis 65 og 64 Aar.
Er bleve helbrede ved Dr. Owens Bette for

Athma, Nyre sygdom, Brist sygdom, Lever sygdom, Forkøbselse, Svovlsighed og Rheumatisme.

H. K. Halvorsen.

Port Townsend, Wash., 20de Nov. 1892.
Med samme Tid som min Hustru bad mig at skrive nogle Ord om Deres vidunderlige Bette, saa vil jeg ogsaa skrive til Dem om mig selv. Jeg er nu 65 Aar og har lidt af Rheumatisme længe Tid og har aldrig kunnet gaa nogen Stund derfor af alle de Mediciner jeg har taget. Jeg brugte først min Kustris Bette, men da hun selv maatte have det, saa bestemte jeg mig strengt til at lade det for mig selv. Vi saa alle her, hvorledes min Hustru var frelst fra Døden, saa jeg havde Erfarenhed med selv, og i Juni 1892 sendte jeg efter et, og et jeg ikke blev sluppet for sigt bedine; thi det har gjort mig baade stift og ralt; at jeg et sin føle saa godt som da jeg var 25 Aar er naturlig, thi jeg er over 65 Aar, og da kan ingen vente det, men jeg er alligevel, som om jeg var ung.

Deres Bette har saaledes kureret mig og min Kone, hvorfor det er vor Bigt at anbefale det til alle, som lider af lignende Sygdomme. Er De sig, da skriv til Dr. Owen; kan Bettet hjælpe, da vil han anbefale det, og da kan De trugt jels paa det; jeg taler af egen Erfarenhed og vil bekræfte dette til alle ved Ed.

Jeg har aldrig hørt eller brugt andet Bette end Dr. A. Owens og aldrig givet noget Bidnesbyrd til nogen, saa det Bidnesbyrd, De frev om, som fandtes i et Hjemad norste Katalog, Side 50-51, er et fra mig, men maa være kopieret fra det Brev, jeg sendte Dem først, den 13de Februar 1891. Dette er skammelig, thi mange Menner kan paa denne Maade bedrages.

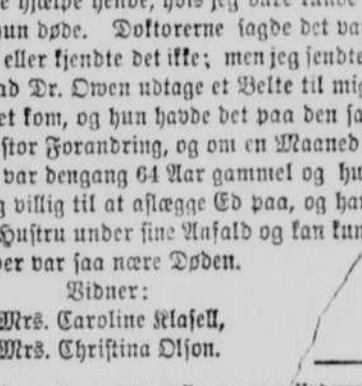
Jeg medbringer Fotografier af min Hustru og mig; og De vil benytte disse i Deres Kataloger og andre Avertissementer, da maa De gjernne, om De derved kan blot lade Jøll saa vide, at Dr. Owens Bette holder, hvad der udløves, og kan anbefales til alle syge, som den streste og bedste Medicin for de kroniske Sygdomme, vi havde.

Med Hilsener, ærbødigst
H. K. Halvorsen.

Port Townsend, Wash., 20de Nov. 1891.
Jeg tilskriver Dr. Owen idag for 2den Gang og sender et Bidnesbyrd, som De maa sætte ind i alle Handhaviste Aviser, saa at vore Landsmænd kan se, hvad Dr. Owens elektriske Bette kan gjøre for Mennekene, hvor ikke Mediciner hjælp og Læger havde opgivet alt Haab.

Min Hustru var plaget af gamle kroniske Sygdomme; saaledes havde hun Nyre sygdom, Athma, Lever sygdom, Forkøbselse og Rheumatisme; hvovis var hun. Jeg forsøgte alle Slags Mediciner og Patent-Mediciner; men til ingen Nytte.

Dette var i August 1890; hun var opgiven, og jeg og mine 3 Børn havde staaet ved hendes Seng i 2 Uger, hun blev trættere og trættere, og vi ventede kun paa Døden; men jeg havde faaet ind i mit Hoved, at Dr. Owens elektriske Bette kunde hjælpe hende, hvis jeg bare kunde faa det før hun døde. Doktorerne sagde det var umuligt, eller hævde det ikke; men jeg sendte Penge og bad Dr. Owen udtage et Bette til mig og forklarede Sygdommen. Hun fik da lede til Bettet kom, og hun havde det paa den samme Time som vi fik det; om 3 Dage var der allerede stor Forandring, og om en Maaned gjorde hun sit Husarbejde selv og senere sin Babsf. Hun var dengang 64 Aar gammel og hun er nu ralt og frisk; at dette medfører Sandhed er jeg villig til at aflegge Ed paa, og har mitze 2 Raboer underdet dette, da de har seet min Hustru under sine Ansald og kan kun vel forundre sig over, hvorledes hun har kommet sig, der var saa nære Døden.

Mrs. Halvorsen.

Bidner:
Mrs. Caroline Klafell,
Mrs. Christina Olson.

Alle de, som maatte stikke nærmere, Underretning i Anledning af Bette af afvate, kroniske og Nerve Sygdomme, findes skrive eller vor nye, ualmindelig smukt udværede Korte Katalog paa 96 Sider, som netop er udfommen og der læses af enhver selv om han har den gamle.

The Owen Electric Belt & Appliance Co.,

201-211 State St., Chicago, Ill.

Grand Island Marble Works
I. T. PAINE & Co. Ejere.

Minde- og Gravsten
af Granit eller Marmor

Indbegynde for Begravelsesplads.
Grand Island, - Nebr.

SPAR PENGE

438 Standard Singermask	\$3.50
445 " " " "	\$5.00
450 " " " "	\$7.50
455 "Arlington" Maskine	\$20.00
460 "Kawwood" " "	\$22.50
High Arm, nyeste Forbedring	
gar, lydlost og letlobende, selv	
virkende Naal, selvtrædende	
Skotte, cathoniske Bobbiner	
vinder og alle Attachments frik	
tagen Forudbetaling forlanges.	
VI BETALER FRAGTEN.	

10 Dages frit Prøve.
De sendes overalt og til enhver i hvilket som helst Antal og til Wholesale Prices. Garanteret 10 Aar, skriv eller gratis Katalog.
CASH BUYERS UNION,
163 W. Van Buren St. B 534, Chicago, Ill.